ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΜΕΡΣΙΕ

„ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!..."

ΚΕΙΝΟ τὸ πρωΐ πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν παλιό μου φίλο Βαλλάρ, στὴ Νευρολογικὴ Κλινική του, στὸ Βεζινέ.

—Ὁ κ. διευθυντὴς ἐπισκέπτεται τώρα τοὺς ἀσθενεῖς του, μοῦ εἶπε ὁ ἀρχινοσοκόμος. Θέλετε νὰ τὸν περμένετε στὸ γραφεῖο του :

—Εὐχαριστῶ ! ἀποκρίθηκα. Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι πηγαίνω νὰ κάνω ἕναν περίπατο στὸν θαυμάσιο κῆπο σας. Ἂς ἔρθει νὰ μὲ βρῇ κάτω, μόλις τελειώσει....

Ἀφοῦ ἔκανα μιὰ βόλτα στὸν κῆπο, πῆγα καὶ κάθησα σ' ἕναν πάγκο. Ἄνοιξα μιὰ ἐφημερίδα καὶ ἄρχισα νὰ τὴν διαβάζω, περμένοντας τὸν φίλο μου.

Ξαφνικά, ἄκουσα μιὰ φωνὴ δίπλα μου :

—Ἐπιτρέπετε, κύριε ;

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου κι' εἶδα ἕναν κύριο, ποὺ στεκότανε μπροστά μου, μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ κάνω τόπο νὰ καθήσῃ κι' αὐτὸς στὸν πάγκο.

—Σᾶς παρακαλῶ... ψιθύρισα.

Καὶ τοῦ ἔκανα τόπο.

Μὲ μιὰ πλάγια ματιά, ποὺ τοῦ ἔρριξα, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ἦταν κάτοιος νευροπαθής, πελάτης τοῦ Βαλλάρ. Τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του ἦταν ὀργωμένο ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες, οἱ κρόταφοί του ἦσαν ψαροὶ καὶ τ' ἀδύνατα χέρια του ἔτρεμαν νευρικά.

Πέρασαν κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας. Εἶχα κόλας πραχωρήσει στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδος, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσα τὸν διπλανό μου νὰ μοῦ λέῃ :

—Μὲ ξέρετε, κύριε, ποιὸς εἶμαι ἐγώ ;

—Ὄχι ! τραύλισα, παραξενεμένος λιγάκι ἀπὸ τὴν ἀπότομη αὐτὴ ἐρώτησι.

—Εἶμαι ἕνας δολοφόνος !...

Χαμογέλασα, μὴ γνωρίζοντας τί ἄλλο νὰ κάνω...

—Δὲν μὲ πιστεύετε μήτως ; φώναξε ὁ παράξενος συνομιλητής μου.

—Σᾶς πιστεύω !... σᾶς πιστεύω !... ἀποκρίθηκα, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσω.

—Πολὺ ὡραῖα !... Καὶ τώρα πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός μου... Δὲν σκότωσα ὅπως ἕνας κοινὸς κακοῦργος στραγγαλίζει ἢ μαχαιρώνει τὸ θῦμα, δὲν σκότωσα ὅπως μιὰ γυναῖκα ἀτελτισμένη, ποὺ πυροβολεῖ τὸν φίλο της ἢ ποὺ τοῦ ρίχνει δηλητήριο στὸ φαΐ του... Δὲν σκότωσα μὲ τὰ χέρια μου... Κι' ὅμως ἔγινα ἀφορμὴ ἑνὸς θανάτου..., ἑνὸς θανάτου, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἀποσοβήσω... Θὰ σᾶς διηγηθῶ, λοιπόν, τὴν ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός μου...

* * *

Ἔμεινε λίγο σιωπηλος, καί, ἀφοῦ ἔτριψε τὸ μέτωπο μὲ τὸ χέρι του, σὰν νἄθελε νὰ διώξῃ ἕναν ἐφιάλτη, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται :

—Μένω... ἔμενα, στὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, σὲ μιὰ ἀπάμερη βίλλα, χτισμένη κοντὰ σ' ἕνα δάσος, τρία περίπου χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ ἕνα προάστειο. Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πῶς λεγότανε αὐτὸ τὸ προάστειο — ὅπως τὸ θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ καὶ τ' ὄνομά μου... Μπορεῖτε νὰ μὲ φωνάζετε Δολοφόνο, ἀφοῦ αὐτὸ μονάχα τ' ὄνομα μοῦ ταιριάζει... Καὶ ὅταν θὰ μὲ δῆτε καμμιὰ μέρα ἔξω — ἀφοῦ ἐξιλεωθῶ ἐδῶ γιὰ τὸ σφάλμα μου — θὰ μπορέσετε νὰ μὲ φωνάξετε καὶ τότε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα... Νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ θυμώσω διόλου.

»Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ — θὰ ἦταν ἡ ὥρα ὀχτὼ — γύριζα σπίτι μου μὲ τὸ μικρό μου αὐτοκίνητο... Μιὰ βαρειὰ ὀμίχλη μ' ἐμπόδιζε νὰ βλέπω δέκα μέτρα παραπέρα, ἂν κι' εἶχα ἀναμμένα τὰ φανάρια τοῦ αὐτοκινήτου... Ἤμουν παγωμένος ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ χέρια μου δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ κρατήσουν καλὰ τὸ βολάν... Ἀνιτιαμονοῦσα νὰ φτάσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸ σπίτι μου...

»Βρισκόμουν δυὸ περίπου χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ὅταν, ξαφνικά, εἶδα, στὴν ὀχρὴ λάμψι ποὺ σκόρπιζαν τὰ φανάρια, ἕνα σταμμένο ποδήλατο, πεταμένο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, καὶ λίγο παραπέρα ἕναν ἄνθρωπο, ξαπλωμένον καταγῆς. Φαίνεται ὅτι ὁ ποδηλατιστὴς θὰ χτύπησε σὲ καμμιὰ πέτρα καὶ θὰ τινάχτηκε μακρυὰ ἀπὸ τὸ ποδήλατό του... Ἡ πρώτη σκέψι ποὺ ἔκανα τότε ἦταν νὰ τρέξω νὰ βοηθήσω ἐκεῖνον τὸν ἀτυχῆ, ὁ ὁποῖος θὰ ἦταν λιπόθυμος, ἀφοῦ δὲν ἀντελήφθη τὴν παροισία μου. Μὲ συγκράτησε ὅμως ὁ φόβος μήπως ὁ τραυματίας εἶχε κόλας πεθάνει, μήπως μὲ κατηγορήσουν ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε γύρω μου, στὴν ἔρημη τοποθεσία, κανένας μάρτυς, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἤμουν ἐγὼ ὁ αἴτιος τοῦ ἀτυχήματος... Ἐξ ἄλλου, ἦταν περασμένη ἡ ὥρα... Ἔκανε τρομερὸ κρύο... Ἡ γυναῖκα μου καὶ ὁ γυιός μου θὰ μὲ περίμεναν... Καὶ ὁ ἐγωϊσμός, ὁ φόβος τῶν εὐθυνῶν, μ' ἔκαναν νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου, χωρὶς νὰ σταθῶ γιὰ νὰ προσφέρω ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ βοήθεια στὸν τραυματία, χωρὶς κἂν νὰ ἐνδιαφερθῶ νὰ δῶ ποιὸς εἶνε....

»Ἤμουν πάντοτε τίμιος ἄνθρωπος, κύριε !... Ποτὲ δὲν ἔκανα στὴ ζωή μου μιὰ πράξι, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσα νὰ κατηγορήσω τὸν ἑαυτό μου... Γιὰ πρώτη φορά, λοιπόν, ἐκείνη τὴ νύχτα, ἔνιωσα, ἀκατανάσχετος φόβος, μ' ἔσπρωξε νὰ φανῶ δειλὸς καὶ ἄνανδρος... Ἤξερα καλὰ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανα ἦταν ἐγκληματικό... Ὡστόσο, ἄφησα στὴν τύχη του τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνον ἄνθρωπο, ποὺ θὰ εἶχε ἴσως ἀμεση ἀνάγκη τῆς βοηθείας μου, καὶ συνέχισα τὸ δρόμο μου, γιὰ νὰ βρεθῶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴ ζέστη καὶ στὴν ἀνάπαυσι τοῦ σπιτιοῦ μου, κοντὰ στὴ γυναίκα μου καὶ στὸν γιό μου...

»Μόλις ἔφτασα σπίτι, ἀποφασισμένος νὰ μὴν κάνω διόλου λόγο γιὰ τὴ δυσάρεστη συνάντησί μου, εἶδα τὴν γυναίκα μου νὰ μὲ ὑποδέχεται ἔξαλλη.

»—Μήπως εἶδες τὸν Ζώρζ ; μὲ ρώτησε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία. Δὲν γύρισε ἀκόμα σπίτι... Κάθομαι σ' ἀναμμένα κάρβουνα... Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, τοῦ εὐλογημένου τοῦ παιδιοῦ, νὰ μὴν κυκλοφορῇ τὴ νύχτα μὲ ποδήλατο... Θὰ τοῦ συνέβη ἀσφαλῶς κανένα ἀτύχημα....

»Τὰ γόνατά μου λυγίσανε... Ἕνας μαῦρος πέπλος ἔπεσε μπρὸς στὰ μάτια μου... Ἔνοιωσα τὸ πάτωμα νὰ στροβιλίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου... Ὁ Ζώρζ, ὁ γυιός μου... μὲ ποδήλατο !...

»—Ὁ Ζώρζ εἶνε πάντοτε ἐδῶ στὶς ἑφτά ! συνέχισε ἡ γυναῖκα μου. Βλέποντας ὅτι ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ, τηλεφώνησα στὸ Λύκειο... Μοῦ ἀποκρίθηκαν ὅτι ὁ γυιός μας ἔφυγε ἀπὸ τὶς ἑξῆμισι, ὅπως κάθε βράδυ... Γιατί δὲν γύρισε ἀκόμα ;... Πήγαινε νὰ κυττάξῃς στὸ δρόμο... Ἔχω ἕνα προαίσθημα ὅτι ἕνα ἀτύχημα συνέβη στὸ παιδί μας...

»Ἀπορῶ ἀκόμα πῶς βρῆκα τότε τὴ δύναμι, ἐξακολούθησε ὁ Δολοφόνος, νὰ ξανακαθήσω στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου μου καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὸ μέρος, ὅπου ἤξερα ὅτι ἦταν ξαπλωμένος ὁ τραυματίας... γιὰ νὰ προσποιηθῶ τὸν κατάπληκτο, μόλις βρέθηκα μπρὸς στὸ ματωμένο σῶμα τοῦ γυιοῦ μου, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ τότε... Μποροῦσα ὅμως, κύριέ μου, νὰ ὁμολογήσω στὴ γυναίκα μου ὅτι παρέλειψα νὰ βοηθήσω τὸ παιδί μας, ὅτι πέρασα ἀπὸ κοντά του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ψυχορραγοῦσε ἴσως ; Καὶ ἂν τῆς φανέρωνα τὴν ἀδικαιολόγητη δειλία μου, τὴν αἰσχρὰ διαγωγή μου, πῶς θὰ ζοῦσε ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα, ὅταν θ' ἄκουγε τὸ γιατρὸ νὰ τῆς λέῃ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μεταφέραμε τὸν Ζώρζ, ὅτι μιὰ ἔγκαιρη χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸ παιδί μας ;...

»Ὁ Ζώρζ πέθανε, κύριε, πέθανε μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἀφοῦ μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης !...

»Καὶ τὸ βλέμμα αὐτό, τὸ τρυφερὸ βλέμμα, καρφώθηκε σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά μου...

»Δὲν μποροῦσε ὁ Ζώρζ, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, τὸ καμάρι καὶ ἡ παρηγοριά μου, νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἐγὼ τὸ σκότωσα, ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος του... Ἂν ἔτρεχα κοντά του, μόλις τὸν εἶδα ξαπλωμένον στὸ δρόμο, ἂν τὸν μετέφερα ἐγκαίρως στὸ νοσοκομεῖο, ὁ Ζώρζ θὰ ζοῦσε !...».

* * *

Καὶ ὁ τραγικὸς πατέρας σηκώθηκε ὄρθιος καὶ κάρφωσε τὰ βλέμματά του σ' ἕνα σημεῖο τοῦ κήπου. Φαινότανε σὰν νὰ ἔβλεπε κάτι, ποὺ μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὸ ἰδῇ.

—Νά !... νά !... τραύλισε, ἁπλώνοντας τὰ χέρια του. Βλέπω τὸν Ζώρζ ἐκεῖ... ἐκεῖ... ξαπλωμένον στὴν πρασινάδα !... ψυχορραγεῖ, πεθαίνει !... Πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα τὸν βλέπω μπροστά μου... Μὰ ὅταν τρέχω κοντά του, γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξω στὴν ἀγκαλιά μου, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρω στὸ νοσοκομεῖο... ἐκεῖνος χάνεται ἀπὸ μπροστά μου σὰν καπνός !... Δὲν θέλει νὰ τὸν βοηθήσω... Δὲν θέλει πειὰ καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ τὸν κακοῦργο τὸν πατέρα του !... Τὸ μαρτύριό μου αὐτὸ συνεχίζεται χρόνια τώρα... καὶ θὰ συνεχισθῇ, ὥς τὴν συντέλεια τῶν αἰώνων ! Σκότωσα τὸ παιδί μου !...».

Καὶ ὁ Δολοφόνος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά μου, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα στὸ κενόν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συλλάβῃ ἕνα φάντασμα, μιὰ σκιά...

* * *

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητέ μου, ποὺ σὲ ἄφησα τόση ὥρα νὰ μὲ περμένῃς ! ἄκουσα ξαφνικὰ πίσω μου τὴ φωνὴ τοῦ Βαλλάρ, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Κλινικῆς.

—Δὲν κατάλαβα γιὰ πότε πέρασε ἡ ὥρα, τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες σου μοῦ κράτησε συντροφιά...

—Ναί, τὸν εἶδα... Σοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του ;...

—Τί γολγοθᾶς !....

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ψιθύρισε ὁ γιατρός. Ὡστόσο, αὐτὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ εὐτυχισμένος, ἂν τὸν συγκρίνουμε μὲ τὸ δρᾶμα τῆς γυναίκας του... Αὐτὴν τὴν λυπᾶμαι περισσότερο, γιατί αὐτὴ ζῇ τώρα χωρὶς παιδὶ καὶ χωρὶς ἄνδρα... Καὶ τὸ τρομερώτερο εἶνε πῶς ξέρει σήμερα ποιὸς εἶνε ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ της !...

Τρέχω κοντά του, γιὰ νὰ τὸν ἁρπάξω στὴν ἀγκαλιά μου...